

Sárga emlősvirágnő

„A király leányának minden ékessége
belülről való.”

Zsoltárok Könyve 45, 14

Egyszer a falu fölötti határrészt
jártuk. A bokrok védelmébe unszoltalak,
de ki-kiszöktél karomból, mert hátha
valaki meglát. Majd megint: amikor
mintha lett volna benned hajlandóság
(sőt: nekipirultál); de újra csak:
hogyan valaki nézhet, akár egy kismadár
vagy tücsök szemével. Visszafelé jövet
(mert a kudarc megtörte utunkat)
bebuktunk egy paró kacsaboltba.
Elemedbe kerültél. Izgatottan
lapozgattál az állófogasok
rongyai közt. Kikaptál innen egy
hímzett réklit, amonnan egy szoknyát.
Ezt később kicserélted. Felpróbálnád,
mondtad, s oda-tünödtél, hogy a két
eladó (egyikük keservesen dohányzott,
kövér volt, szuszogott) mikor figyel
rád. Beleszóltál zavartan,
hogyan lehet-e. Ó hogyan, csak tessék, tessék.
A hátsó boltrész kissé nyitva maradt
ajtáján beláttam: bugyisan, trikósan
illegtél a tükör előtt, s kacéran
magadra mosolyogtál. Ej, milyen szép vagy,
(s)óhajtoztalak közelítve. Föl-
visitottál, s mint aki megvadult,
kitörtél, hogyan, mi, merem ezt,
s magadra rántottad az ajtót.
Végül mégsem vettünk ott semmit
a lim-lomok közül. Tanulság is csupán:
a hideg tükörben is megkívánható vagy,
nemcsak egy felhevült férfi szemében.

Más és mégis ez

*Jó lenne újrakezdeni. Hogy új
legyél, de mégse más. Legyen más
neved és mégis ez. Más arcod, másféle
hajad s áruljon el azért egyetlen
mozdulat, mely legbentedből szakadt
föl. Legyen más életed,
hogy nem-más sorsodat betöltsed.
S tanuljam folyton létezéseddel
hogy ezt már mind-mind ismerem.
Meghitt, otthonos hangsúlyok,
érintés és mégis mindig új.
Hadd lássam meg tebened, miért
születtem; s hogy voltunk örökkön,
és most újra láthattalak.*

Fuss a drága füvek között

*„Ne keltsétek fel, ne ébresszétek föl
a szerelmet, amíg nem akarja.”
(Énekek Éneke)*

*Még ott szenvedtél abban a süldőkor-
kapcsolatban. Folyton róla, csak róla
az első hónapok alatt. „Mi közöm hozzá,
egy vadidegenhez?” „Végül hát ő te is
voltál egykor.” Féltékenység meg részvét,
ingerültség és szeretet közt
(egy ligeti padon) ültem.
Futottál mezítláb a zöld szigeten.
Kissé bumfordin, ahogyan med-
vebocs megiramlik. Aztán meg vártad,
vártad, az ki eljövendő
a mennyből vagy Kiskovácsiból éppen
s aranygyűrűs kezével testedet
megáldja. Amit kaptál volna közben
(tőlem), nem érkezted, dehogyis, elfogadni,
merthogy örökké kihulltál je-
lenedből. Meg se próbáltad, hogy velem
együtt. Csak te. Csak te. Fölfelé
fordult szemed, a héj alól kivillanó
fehérség, volt ebben elég színpadi hév.
Gondoltam, elmarad majdan szereped;
betöltjük zöldellő nyoszolyánkon.
De nem. Fuss én szerelmesem, fuss hát
a drága füvek közt, szökellj csak,
mígnem jelenedbe villansz.*